

Fra Peja til Nakskov – en fortælling om ”vejen til det ukendte”

Af Muj Berisha, IT-ansvarlig, Nakskov Gymnasium

Der var intet mål, der var ingen fremtidsudsigter, og jeg vidste ikke, hvilken retning jeg kunne gå, eller hvor jeg skulle flygte hen. Jeg var hjælpeløs, og jeg havde kun mine nærmeste omkring mig – og det var dem, jeg skulle forlade for at komme i sikkerhed.

Det var de tanker, der var i mit hoved, da jeg besluttede, at jeg ikke længere kunne blive i det land, hvor jeg var født, hvor jeg var vokset op, og hvor hele min familie var etableret.

Jeg formåede at komme til et fremmed land, men med blandede følelser. Dels var jeg taknemmelig for at komme i sikkerhed, dels savnede jeg min familie og det land, jeg var vokset op i – jeg følte mig fuldstændigt splittet imellem 2 verdener.

For at nå ind til min styrke til at komme videre med mit liv, måtte jeg finde en måde at parkere alle mine oplevelser og indtryk. Der skulle gives plads til at lære, ændre adfærd og møde mennesker, jeg ikke havde det mindste kendskab til. Jeg viste tilbageholdenhed, usikkerhed og utryghed – noget der ikke lå til mig, men som der lige i nuet fyldte meget.

Min styrke var min vilje til at ville lære, ville ændre adfærd, ville møde mennesker, jeg kunne være nysgerrig på at lære at kende; jeg ville klare mig selv, koste hvad det ville.

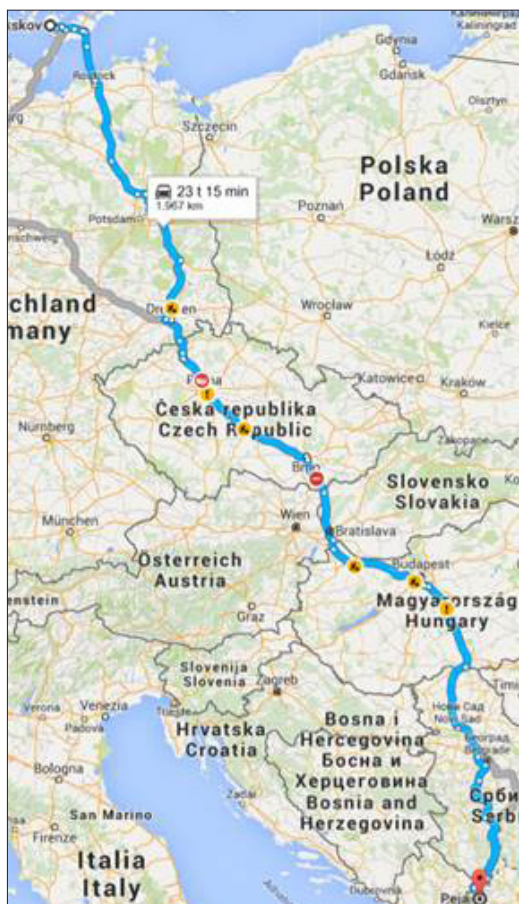
Jeg fandt mig selv i det danske samfund, jeg fandt min identitet og min plads i det fremmede, og efterhånden fandt jeg også ud af, hvad for en personlighed, der trådte i karakter, hvem jeg var som menneske, og hvem jeg ville arbejde for at blive. Jeg var alene, troede jeg, men det fremmede lærte mig at kæmpe for min fremtid og mine drømme og bede om hjælp til det, jeg havde behov for hjælp til.

Alt var pludselig muligt; ville jeg have en uddannelse, skulle jeg bare tage den. Jeg blev ikke svigtet af samfundet, og derfor fik jeg en tro på, at samfundet ville mig det godt, men jeg skulle selv tage initiativ, jeg skulle selv styre min fremtid, og jeg skulle arbejde for, at det kunne lykkes.

I dag er jeg veletableret med kone og 2 børn. Vi vokserne har begge arbejdet og forsøret vores lille familie i mange år, og vores sønner er vores stoltheder. De har udnyttet de chancer, der er givet dem, og jeg føler, de er kommet ”godt på vej”, som vi siger i Danmark.

Men det var ikke nemt. Der skal virkelig meget vilje til, for jeg startede et sted uden at vide, hvor jeg ender.

Jeg var heldig. Det danske samfund bakkede min uddannelse op. Jeg havde gennemført Sprogskolen og lært at begå mig på dansk, og det var min redning for at få min drøm om uddannelse opfyldt. Jeg ser aldrig tilbage,

Peja i Kosovo - det er her, jeg kommer fra. Illustration: Google Maps. fordi jeg har brug for at se fremad, da jeg er bevidst om, at det har været min styrke og den værdi, der har ledt mig dertil, hvor jeg er i dag.

Jeg startede på datamatikeruddannelsen, hvor jeg gik i klasse med Lasse og John og alle de andre på 20, men også med Karsten på 56. Viljen og en kæmpe opbakning fra min familie og fra mine klassekammerater fik min drøm til at gå i opfyldelse. På det tidspunkt var min karriereplan det vigtigste i vores lille familie, og senere byttede min kone og jeg roller, så også hun fik en fremtid på arbejdsmarkedet.

Jeg fandt ud af, at netværk er nøglen til arbejde. Har du netværk, er du åben, er du ærlig, og er du aktiv i lokalsamfundet, er det ikke svært at få venner og begå sig på en arbejdsplads. Mit råd er at lære at udvikle dig og stille dig selv spørgsmålene: Hvad er dit ansvar, og hvad kan

du bidrage med til samfundet? Lad dig udfordre som indvandrer, for du skal nok nå dit mål!

Vores børn er vores største glæde, og går det børnene godt, er det ikke bare kommet af sig selv. Når vi selv er etableret og har fået drømme for fremtiden, er vores næste generations drømme det vigtigste. For at deres drømme kan gå i opfyldelse, og de kan bidrage til samfundet, skal de støttes i deres skole, deres institution, deres fritidsliv og deres liv med venner.

De skal støttes, så de ikke er forskellige fra Marie, Knud og Lisa, men tilpas deres egen. De skal lære at finde sig selv, men de står ikke alene - de har et bagland, hvor drømme for fremtiden altid vil være der for dem, men også for min kone og mig.

Det er her, jeg kommer fra

Bjergene rundt om Peja. Foto: www.pejaturism.org

Muj Berisha. I dag IT-ansvarlig for de to lokale gymnasier.

Med respekt

Muj Berisha, født og opvokset i Peja fra 1971, bosiddende i Danmark siden 1998.

Arbejder i dag som IT-ansvarlig på Gymnasierne i Nakskov og Maribo med opstart i 2004.

Fritidsinteresser: aktivt medlem i Albansk forening i Danmark, ”Sidste tåre”, Aktivt Medborgerskab Lolland Kommune og Integrationsrådet Lolland Kommune.

Jeg er ikke integreret, jeg er bare mig selv.....

Kilde: discover Peja, 68 sider - udgivet af Peja's turistinformation

Peja er regionshovedstad i regionen, som i dag er en del af Kosovo. Byens historie kan dateres tilbage til 1202. Peja ligger tæt på grænsen til Albanien og har været involveret i mange af balkankrigene gennem de over 800 år, Peja har eksisteret.

Byen er under Unesco World Heritage - altså et historisk sted - og byen har ca. 100.000 indbyggere.

Befolkningen består af 90% albanere, mens de sidste 10% er en blanding af serbere, montenegrinere, bosnier, romaer med flere. Det altovervejende sprog er derfor også albansk.

Turisme er sammen med handel, transport, landbrug og håndværk de bærende elementer i byens økonomi.

Byens areal er ca. 20 km², byen ligger 521 meter over havet, og det højeste punkt er bjerget Guri, og det rager 2.522 meter op over havet.